

Ο λόγος του ΓΓ του ΚΙΣΕ κ. Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ

Αθήνα 14/7/2022

Καλησπέρα σας,

Τον Δανέλο Αλχανάτη, τον γνώρισα μέσα από τα ακούσματα των γονέων μου. Στην ίδια παρέα με την μητέρα μου, εκείνη μικρότερη από τον Δανέλο, κυκλοφορούσαν όμως στα ίδια στέκια των Πετραλώνων και του Θησείου και κάνανε παρέα στη νεολαία της εποχής. Με τον πατέρα μου θήτευσαν μαζί στη σχολική επιτροπή, οπότε καταλαβαίνετε ότι τα τηλέφωνα έπιαναν φωτιά, για την Αλούπη, την Ιφιγένεια, την Μαρίκα, την Τασία, την Αγαθή, τη Λίτσα, για τον Αλεξανδράτο και όλα τα φλέγοντα θέματα που αφορούσαν στη διοίκηση ενός νέου σχολείου που δεν υπήρχε περιθώριο λάθους. Αυτή ήταν η γνωριμία μου με τον Δανέλο μέχρι το 1984.

Τον Μάρτη του 1984 ξεσπά μια σφοδρή αντιπαράθεση, με αφορμή ένα άρθρο μου που δημοσιεύθηκε στην Ισραηλινή εφημερίδα MAARIV, στις 16/3/1984, με τίτλο «Αθήνα: Σιωνισμός – όχι στο σχολείο». Το άρθρο περιελάμβανε τις απόψεις του Δανέλου Αλχανάτη και Αλβέρτου Ρευτάν, προέδρου και αντιπροέδρου του Κοινοτικού συμβουλίου της εποχής, που αντιτάσσονταν τότε στην ένταξη της ιστορίας του σιωνισμού στο σχολείο, του Ιωσήφ Λόβινγκερ, προέδρου του ΚΙΣ, που τόνιζε ότι δεν εκπροσωπεί το Σιωνιστικό κίνημα αλλά είναι αντίθετος με κάθε προσπάθεια απονομιμοποίησης του σιωνισμού, του Νισίμ Μάϊς αρχηγού της αντιπολίτευσης στη κοινοτική συνέλευση, και του Μίνου Μωυσή προέδρου της Εβραϊκής Νεολαίας Ελλάδος, οι οποίοι υποστήριζαν ότι η ιστορία του σιωνισμού είναι αναπόσπαστο τμήμα της εβραϊκής παιδείας.

Δεν άρεσε το άρθρο αυτό ούτε στο Δανέλο ούτε στον Αλβέρτο. Μεσολάβησε μια κοινοτική συνέλευση, όπου κάποιοι που έχουν φύγει από τη ζωή, αποπειράθηκαν να με πετάξουν έξω, επειδή κατά την άποψη τους αυτά που έγραψα στο άρθρο δυσφημούσαν τη κοινότητα. Ήταν οι ψύχραιμες φωνές του Δανέλου και του Μανώλη του Αρούχ, που επικράτησαν και διατήρησαν το κλίμα ήρεμο. Στο τέλος της συνέλευσης, με πλησιάζει ο Δανέλος και μου λέει: «Θέλω να σε δω μαζί με τον Αλμπέρτο, στο σπίτι μου». «Ευχαρίστως του απαντώ», με τον δέοντα σεβασμό.

Και πράγματι, λίγες μέρες αργότερα, η κυρία Ρόζα με τον Δανέλο με υποδέχονται στο σπίτι τους στην Εκάλη. Λίγα λεπτά αργότερα έφθασε και ο Αλμπέρτος ο Ρευτάν. «Μας στενοχώρησε αυτό που έγραψες στην εφημερίδα», μου λέει ο Δανέλος με αυτό το ύφος το γαλήνιο, που θέλει όμως να σου περάσει αυστηρό μήνυμα. Ο Αλμπέρτος με πιο βροντερή φωνή, επιβεβαιώνει με πιο emphaticό τρόπο τη δυσαρέσκειά τους. «Ένα λεπτό κύριοι, τους απαντώ με το θράσος του νέου δημοσιογράφου, έγραψα κάτι που δεν είπατε, παρέλειψα να γράψω κάτι που είπατε ή έγραψα κάτι που δεν είναι αλήθεια; Εάν έχετε κάτι συγκεκριμένο να μου προσάψετε, εγώ θα επανορθώσω». Γνώριζαν ότι όλα είχαν ηχογραφηθεί... «Δεν φανταζόμασταν ότι θα γίνει θέμα σε μια μεγάλη εφημερίδα το τι γίνεται σε ένα μικρό σχολείο μιας μικρής κοινότητας», μου είπαν με περισσή ειλικρίνεια και επανήλθα με το ίδιο θράσος: «Άρα σας παρακαλώ πολύ να ενημερώσετε και τους συναδέλφους σας στη συνέλευση ότι όλα

όσα γράφτηκαν είναι ακριβή και ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα». Από τότε, από εκείνο το βράδυ του Μαρτίου του 1986, δεν συμφωνούσαμε σε όλα με τον Δανέλο αλλά συζητούσαμε σχεδόν για όλα τα θέματα που αφορούσαν στη Κοινότητα. Έξη χρόνια αργότερα με εντάσσει ως τακτικό μέλος του συμβουλίου του...και το 1993 έγινε μάρτυρας στο γάμο μου με τη Ρακέλα!!!! Κάπως έτσι ξεκίνησε μια πορεία κοινοτικής συνεργασίας και κυρίως μιας προσωπικής φιλίας.

Ήταν 27 Αυγούστου του 1950, όταν για πρώτη φορά εκλέχθηκε μέλος της Κοινοτικής Συνέλευσης και ο τότε Πρόεδρος της Κοινότητας, ο Ζαχαρίας Βιτάλ, επέλεξε ως σύμβουλό του, ένα νέο αρχιτέκτονα μηχανικό που αργότερα εξελίχθηκε στον Πρόεδρο που έβαλλε τα θεμέλια της σύγχρονης Κοινοτικής ζωής στην Αθήνα. Τον Δανέλο Αλχανάτη.

Την ίδια ακριβώς μέρα, 62 χρόνια μετά... Τη νύκτα της 27^{ης} προς την 28^η Αυγούστου... Έφυγε για το δικό του αιώνιο ταξίδι... Επέλεξε ακόμη και την ημέρα του αποχωρισμού του από τη Κοινότητα μας να τη συνδυάσει με την ημέρα που για πρώτη φορά εντάχθηκε στο Διοικητικό Συμβούλιο της.

Το 1960, παράλληλα με τα άλλα καθήκοντα του, αναλαμβάνει Πρόεδρος της πρώτης Σχολικής επιτροπής του Δημοτικού σχολείου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών και μαζί με τους στενούς του συνεργάτες βάζουν τα θεμέλια του πιο ζωτικού κυττάρου του Εβραϊσμού της Αθήνας.

«Το Σχολείο, όταν έγινε το Σχολείο, όταν είδα τα πρώτα παιδιά να διαβαίνουν την πύλη του, τότε, τότε λοιπόν ένοιωσα τη μεγαλύτερη χαρά της κοινοτικής μου ζωής» μου εκμυστηρεύτηκε ο Δανέλος σε μια από τις πολλές συνεντεύξεις που έτυχε να του πάρω.

Ταυτόχρονα, ο Δανέλος Αλχανάτης είναι μέλος σχεδόν όλων των Δ.Σ. του ΚΙΣ από το 1961 έως το 1994, αναλαμβάνοντας αποστολές γεφύρωσης διαφορών, και γνωστός για τις διπλωματικές του ικανότητες, συνόδευε τον Ιωσήφ Λόβιγγερ, ως πρόεδρος της Κοινότητας Αθηνών στις συναντήσεις με κορυφαία κυβερνητικά στελέχη.

Στις 20 Οκτωβρίου 1977 αναλαμβάνει τη προεδρία του ΚΙΣ διαδεχόμενος το προσωπικό του φίλο Αλμπέρτο Κόβο. Παραμένει για ένα χρόνο και στέλνει μια ιστορική επιστολή στον τότε Πρωθυπουργό Κωνσταντίνο Καραμανλή, υπογεγραμμένη από τον ίδιο και τον Μηνά Ελιέζερ, Γενικό Γραμματέα του ΚΙΣ τότε, καταγράφοντας όλες τις απαιτούμενες ρυθμίσεις που πρέπει να γίνουν για να υπάρξει ισονομία των Ελλήνων Εβραίων με τους Χριστιανούς συμπολίτες τους. Το 1978 επιστρέφει εκεί όπου μεγάλωσε, ανδρώθηκε και δημιούργησε ένα σπουδαίο έργο: Στη Κοινότητα του, στην Ισραηλιτική Κοινότητα Αθηνών.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1980 αναλαμβάνει την προεδρεία της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών, και μαζί με τους συνεργάτες του, οδηγούν τη Κοινότητα μας στο δρόμο της προόδου και της ευημερίας. Ένα δρόμο που διάβηκε για 15 συνεχή χρόνια που κέρδιζε την εμπιστοσύνη των μελών αυτής της Κοινότητας. Στο μακρύ και δύσβατο αυτό δρόμο αναδείχθηκαν όχι μόνο οι

αρετές του εθελοντισμού, της σκληρής δουλειάς και της αφοσίωσης αλλά και η ικανότητα του να εμπνέει την επόμενη γενιά να ακολουθήσει το παράδειγμα του.

Για όλους εμάς, για τη γενιά μου, ο Δανέλος ήταν ένας σπουδαίος δάσκαλος. Γιατί είχε το χάρισμα να ακούει τους νέους, να αναγνωρίζει αλήθειες, να υιοθετεί ιδέες, και να οδηγεί την Κοινότητα μπροστά, στο δρόμο της προοπτικής, με έργα που οι διάδοχοι του αναγνωρίσαμε και όλοι μαζί του αποδώσαμε το τίτλο του επίτιμου πρόεδρου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών. Όπως είπε ο **William Arthur Ward, ο μέτριος δάσκαλος μιλάει. Ο καλός δάσκαλος εξηγεί. Ο εξαιρετικός δάσκαλος δείχνει. Ο μεγάλος δάσκαλος εμπνέει.**

Αυτός ήταν ο Δανέλος, ο άνθρωπος που εκτιμούσε την ευθύτητα του λόγου, ο άνθρωπος που σεβόταν τη διαφορετική άποψη και όποτε έκρινε σωστό την υιοθετούσε, ο άνθρωπος που ήξερε να ακούει, να σκέπτεται, να αποφασίζει και να υλοποιεί.